

Arrest

**nr. 176 948 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 juli 2015 en dient op 27 juli 2015 een asielaanvraag in.

Op 8 april 2016 en op 17 mei 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 25 mei 2016 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt

"A. Feitenrelaas

U bent op 01-01-1993 geboren te Mogadishu. U bent etnisch Hawiye, subclan Ajuraan. U heeft ongeveer 1 jaar school gelopen en werkte in een magazijn dat bananen leverde aan het presidentiële paleis en hotels in Mogadishu. Op 3 maart 2015 belden leden van Al-Shabaab u op en vroegen u om dozen met explosieven die zij u zouden geven, tegen betaling in het presidentiële paleis binnen te smokkelen. U weigerde dit te doen, waarop die leden van Al-Shabaab u met de dood bedreigden. Op 18 maart vielen leden van Al-Shabaab, gewapend met pistolen, uw magazijn aan. Zij doodden een van uw collega's, S. U was achterin het magazijn en kon ontkomen aan de aanval. 's Avonds belden leden van Al-Shabaab u opnieuw op. Ze zeiden dat u een ongelovige was en dat ze u zouden doden. Toen u op 22 maart van uw magazijn op weg was naar huis, stopte er een auto voor u. Twee gewapende leden van Al-Shabaab bevelen u om in de auto te stappen. U werd geblinddoekt en naar een onbekende plaats gebracht. Daar werd u gefolterd: u werd geschopt en geslagen met de achterkant van geweren. Er ontstond een discussie tussen uw folteraars; sommigen wilden u doden en anderen wilden u laten leven om hun opdracht te laten uitvoeren. Uiteindelijk besloten ze om u niet te doden. Ze zeiden opnieuw dat u dozen naar het presidentiële paleis moest brengen. U ging uiteindelijk akkoord dat u die dozen zou brengen. De leden van Al-Shabaab lieten u daarop vrij in de omgeving van de markt van Karaan, waarna u uw familie belde. U ging de volgende dag met uw moeder naar de politie maar zij zeiden dat ze u niet konden helpen, aangezien zij zelf niet veilig waren. Uw moeder raadde u uiteindelijk aan om te vluchten. Ze verkocht een huis om uw reis te kunnen betalen. U heeft in Somalië het vliegtuig genomen en u bent via Somaliland naar Dubai gevlogen. Te Dubai heeft u het vliegtuig genomen naar Soedan. Van Soedan bent u met de auto naar Libië gereisd. U heeft de zee overgestoken naar Italië en bent met de bus naar België gereisd, waar u op 26-07-2015 aankwam. U heeft asiel aangevraagd in België op 27-07-2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u op de vlucht bent voor Al-Shabaab. U kunt de problemen die u had met Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat er enkele tegenstrijdigheden zijn tussen enerzijds, de verklaringen die u aflegde tijdens het eerste gehoor op het CGVS (08-04-2016), en anderzijds de verklaringen die u aflegde tijdens het tweede gehoor (17-05-2016) op het CGVS. Ten eerste verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 25) dat u op 18 maart 2015 gefolterd werd door leden van Al-Shabaab. U verklaarde tijdens het tweede gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 14) echter dat u pas op 22 maart 2015 gefolterd werd door leden van Al-Shabaab en dat op 18 maart de aanval op uw werkplaats plaatsvond. Ten tweede verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22) dat u moest tekenen [voor akkoord] om die dozen [met explosieven] naar het presidentieel paleis te brengen. Gevraagd tijdens het tweede gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 18) of u iets ondertekend heeft voor die opdracht, verklaarde u simpelweg dat een contract ondertekenen niet bestaat in Somalië en dat u alleen maar mondeling geaccepteerd heeft. U meermaals geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS wel degelijk verklaarde dat u diende te tekenen dat u akkoord was om de aan u opgelegde opdracht uit te voeren, bleef u deze verklaringen ontkennen. Ten derde verklaarde u tijdens het eerste gehoor (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22) dat de politie gebeld werd nadat u vrijgelaten was door leden van Al-Shabaab en dat de politie u daarna ondervroeg. Gevraagd tijdens het tweede gehoor op het CGVS of u gebeld heeft naar de politie [na uw vrijlating], verklaarde u dat u niet gebeld heeft naar de politie maar dat jullie alleen naar de politie gegaan zijn (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 16). Ten vierde verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ dat leden van Al-Shabaab u opdroegen twee van hun strijders te verbergen in de vrachtwagen, en hen het presidentiële paleis binnen te loodsen, wanneer u er zou leveren (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5 in administratief dossier). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat Al-Shabaab u dozen wou geven, die u naar het

presidentiële paleis moest brengen (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22). U gevraagd of Al-Shabaab dan van u wou dat u dozen met explosieven binnensmokkelde in het presidentiële paleis, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 23). U verklaarde voorts dat de leden van Al-Shabaab u zeiden dat ze u dozen met explosieven zouden brengen, die u op uw beurt diende binnen te smokkelen in het presidentiële paleis. Wanneer er tijdens het tweede gehoor op het CGVS echter dieper ingegaan wordt op uw werkzaamheden als handelaar in bananen, en de manier waarop het presidentiële paleis een klant werd, verklaarde u dat uw collega S. contacten had bij het parlement en de regering, en jullie op die manier het contract kregen, waarbij het presidentieel paleis bananen en watermeloenen afneemt (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 5). U legde voorts uit dat een zekere A. het contract van het parlamentshuis had, en jullie eigenlijk een onderaannemer waren van deze (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 6). Verder gevraagd naar de concrete manier waarop de overheid bestellingen plaatste bij u, legde u uit dat ambtenaren tweemaal per week bananen kwamen ophalen aan jullie magazijn, en ze de bananendozen inlaadden in hun voertuigen. U gaf voorts aan niet te weten of de dozen die bij u werden opgehaald, nog onderzocht worden wanneer deze aan het presidentieel paleis geleverd worden. Bovenstaande verklaringen – waaruit blijkt dat tussenpersonen die voor de overheid werkten, per wagen bananen kwamen ophalen in uw magazijn, stroken geenszins met uw eerdere – hierboven reeds vermelde – verklaringen dat Al-Shabaab van u eiste dat u dozen met explosieven erin, diende binnen te loodsen in het presidentieel paleis. Immers, u leverde klaarblijkelijk helemaal niet zelf aan het presidentieel paleis – er kan dan ook niet ingezien worden waarom leden van Al-Shabaab u dozen met explosieven zou willen geven, opdat u ze zou binnensmokkelen in het presidentieel paleis. De meerdere, hierboven vastgestelde, tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd tijdens het eerste en deze afgelegd tijdens het tweede gehoor op het CGVS, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielaanvraag.

Vervolgens dient worden opgemerkt dat het door u geopperde relaas onwaarschijnlijkheden en vaagheden bevat, die verder ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen, in het kader van uw asielaanvraag. U verklaarde dat de politie u ondervraagd heeft na uw vrijlating door Al-Shabaab, waarop de politie verklaarde: 'We kunnen je hiermee niet helpen. We zijn zelf niet veilig.' (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22). U verklaarde dat u niet naar de politie bent gegaan na uw eerste bedreiging omdat – zo u verklaarde - ze je niet kunnen helpen bij de politie als je geen concrete feiten hebt, en omdat de politie zou zeggen dat zij ook telefonisch bedreigd worden (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 10). Gevraagd of de politie iets gedaan heeft met uw aangifte [namelijk dat Al Shabaab een aanslag plande op het presidentiële paleis], verklaarde u dat ze niets gedaan hebben (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat ze niets deden met uw aangifte, hoewel het om een aanslag op het [presidentieel] paleis ging (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 16), verklaarde u vaagweg dat sommigen met Al-Shabaab samenwerken, dat sommigen van de overheid gewoon worden omgekocht, en dat ze alleen naar zichzelf kijken. Het is allerminst aannemelijk dat de Somalische politie niets met uw aangifte [over uw foltering en eventuele aanslag op het paleis] zou gedaan hebben, gezien het een aanslag op het presidentieel paleis betrof, zelfs wanneer de politie zelf niet veilig zou zijn en er mensen bij de overheid omgekocht zouden worden.

Gevraagd wat u intussen deed [tussen de eerste en de tweede keer dat leden van Al-Shabaab u contacteerden], verklaarde u dat u gewoon uw werk voortzette. (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 10). U verklaarde dat leden van Al-Shabaab u met de dood bedreigden nadat u geweigerd had hun opdracht uit te voeren [tijdens het eerste contact met Al-Shabaab] (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 10). U verklaarde verder dat u bang was [na de eerste keer dat u weigerde] en dat u nog problemen met Al-Shabaab verwachtte na het eerste telefoontje (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 11). Gevraagd wat u deed na het eerste telefoontje, verklaarde u vaagweg dat 'alles wat gebeurd is, geschreven staat en dat uw leven in handen ligt van God'. Uiteindelijk kon u zeggen dat u gewoon uw werk voortzette na het eerste telefoontje en dat u uw lot niet kon ontlopen (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 11). Gevraagd waarom u uw werk gewoon voortzette, wetende dat u in levensgevaar was, verklaarde u vaagweg dat alleen God mensen doodt, en dat 'als uw tijd er was, dan uw tijd er was', dat u zich niet kon voorbereiden en dat u machteloos was omdat u geen mensen kende die u konden bewaken of helpen (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 11). Uw verklaringen dat 'u uw lot niet kan ontlopen', dat 'uw leven in handen lag van God' en dat u 'gewoon uw werk verderzette' omdat u machteloos was en geen mensen kende die u konden bewaken of helpen, weten niet te overtuigen. U kon immers naar de politie gegaan zijn [de politie, waarvan u al hun reactie voorspelde voor u effectief naar hen was geweest]. Uw verklaringen geven geenszins blijk van echte en doorleefde ervaringen. Het is helemaal niet onredelijk te verwachten dat u hierover uitgebreidere en relevantere verklaringen zou kunnen afleggen, immers: van iemand die door een terreurgroep met de dood bedreigd wordt, en ook verdere problemen verwacht

met deze terreurgroep, is het geenszins aannemelijk dat deze zijn gewone leven zonder meer verder zet, en enkel weet te verklaren dat 'zijn lot in handen van God ligt'. Dergelijke verklaringen geven geenszins blijk van doorleefde ervaringen, van iemand die zich in een levensbedreigende situatie geplaatst ziet. Bovendien verklaarde u dat S. [die jongen die met u samenwerkte] etnisch Abgal is, dat mensen die bij het parlement werken, ook van de clan Abgal zijn, en dat jullie zo aan het paleis konden leveren (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 5). Gevraagd waarom u dan geen hulp in kon roepen van de stamleden van S., zei u – opnieuw vaagweg en geenszins overtuigend - dat u niet naar de overheid bent gegaan 'omdat u bent wie u bent en S. is wie hij is'. Opnieuw weten deze verklaringen helemaal niet te overtuigen en geven deze geen blijk van echte en doorleefde ervaringen.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u verschillende essentiële elementen uit uw verhaal niet vermeld hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier) en dat uw verklaringen afgelegd op de DVZ manifest verschillen met de door u geopperde feiten op het CGVS. U verklaarde op het CGVS dat u dozen met explosieven – van Al-Shabaab - moest binnensmokkelen in het presidentiële paleis (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22 en 23). Dit komt echter niet overeen met de verklaring die u afgelegd heeft hieromtrent op de DVZ: tijdens het gehoor op de DVZ zei u dat twee Al-Shabaabstrijders zich in uw vrachtwagen wilden verbergen en dat u hen moest binnenloodsen in het presidentiële paleis (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Geconfronteerd met het feit dat u iets anders had gezegd tijdens het interview op de DVZ (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 23) zei u simpelweg dat het interview van DVZ en het interview van CGVS hetzelfde zijn, namelijk dat ze iets in de dozen wilden doen, en verklaarde voorts vragend of iemand in een doos kan zijn. Het feit dat uw verklaringen afgelegd op de DVZ en het CGVS grondig verschillen op dit punt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u ontvoerd en gefolterd werd door leden van Al-Shabaab nadat ze u telefonisch bedreigd hadden (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22). U heeft helemaal niets gezegd over deze ontvoering en foltering tijdens het interview op de DVZ. U verklaarde op de DVZ dat leden van Al-Shabaab naar uw gsm belden en u zeiden dat ze u wel nog te pakken gingen krijgen, waarop u dan besloten heeft het land te verlaten (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Uit uw verklaring afgelegd op de DVZ blijkt helemaal niet dat u ontvoerd en gefolterd zou zijn geweest na dat telefoontje, nochtans een van de kernelementen van het door u geopperde relaas, zoals uitgelegd tijdens het interview op het CGVS. U verklaarde verder tijdens het gehoor op het CGVS dat u naar de politie bent gegaan (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22). U heeft opnieuw helemaal niets over uw beroep op de politie vermeld op de DVZ (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Geconfronteerd met het feit dat u niets had gezegd over de politie en de foltering op de DVZ (zie gehoorverslag CGVS, p. 25), zei u dat het heeft samengevat op de DVZ. Een samenvatting van feiten is echter een verkorte weergave van de feiten en impliceert geen verzwijgingen van [essentiële] feiten. Het feit dat u een samenvatting heeft gegeven op de DVZ is geen aannemelijke uitleg voor het feit dat u bepaalde kernelementen van het relaas op het CGVS onvermeld liet op de DVZ. Deze feiten doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde verhaal.

Uw neergelegde documenten kunnen uw asielrelaas niet staven. Wat betreft de door u neergelegde brieven vanwege dokter C. en dokter W., met betrekking tot medische vaststellingen van de verwondingen die u opgelopen zou hebben te Somalië, dient opgemerkt te worden dat dergelijke medische documenten geen enkele uitspraak kunnen doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw relaas over het geheel geenszins geloofwaardig bevonden wordt, weten deze documenten bovenstaande verstellingen dan ook niet te wijzigen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten. U heeft derhalve niet aannemelijk weten te maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia” van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al

wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 3 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij bijkomend de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In het derde middel voert de verzoekende partij bijkomend de schending van het non-refoulementsbeginsel aan. Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"II. 1. Enig middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt dat er contradicties zouden bestaan tussen de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar twee gehoren:

Verzoekende partij is erg duidelijk geweest tijdens haar gehoren: op 18 maart vielen de leden van Al Shabab haar magazijn binnen en vermoordden haar collega. Zijzelf kon ontkomen aan deze aanval. Echter, op 22 maart werd zij zelf gefolterd door Al Shabab toen zij op weg was van haar werk naar huis. Zij is samen met haar moeder een klacht gaan indienen bij de politie, maar die konden niets doen voor haar gezien ook zij machteloos staat ten aanzien van Al Shabab.

Wat betreft de opdracht die AL Shabab wou dat verzoekende partij uitvoerde, wenst zij op te merken dat zij wilden dat verzoekende partij explosieven en/of leden van AL Shabab trachtte binnen te smokkelen samen met de lading bananen die zij leverde. Al Shabab had verscheidene plannen om in het paleis binnen te geraken: eigen leden dan wel explosieven. Hun einddoel bleef hetzelfde, zijnde terreur zaaien en mensen doden. Verzoekende partij ziet dan ook niet in hoe verwerende partij kan stellend dat haar relaas tegenstrijdig zou zijn. Verwerende partij focust zich enkel om futuliteiten en details om het volledige asielaars van verzoekende partij – waarover zij meer dan 8 uur gehoord werd – onderuit te halen. Dit is niet ernstig.

Wat de vermeende tegenstellingen tijdens het ‘gehoor’ bij de DVZ betreft heeft verzoekende partij duidelijk aangegeven dat er haar niet veel tijd werd gegeven. Telkens zij uitgebreid wilde vertellen over haar problemen onderbrak men haar en vroeg om het kort te houden en dat zij op het CGVS voldoende tijd zou krijgen om alles uitgebreid te vertellen. Zij meent dan ook dat haar niet verweten kan worden dat zij bepaalde zaken niet heeft verteld tijdens het DVZ – gehoor.

II.1.3 Verwerende partij acht het vervolgens onwaarschijnlijk dat verzoekende partij haar werkzaamheden verder zetten, ondanks de dreigingen van Al Shabab:

Verzoekende partij heeft aangegeven niet ander te kunnen dan te blijven werken, gezien zij anders geen enkele inkomen zou hebben niet eens meer in de basisnaden zou kunnen voorzien. Het gevaarlijk het ook was voor verzoekende partij, zij kon niet van de ene op de andere dag stoppen met werken. Verzoekende partij kon geen kant op: zij wilde niet samen werken met terroristen, maar moet nog haar familie onderhouden. Zij legde haar lot in de handen van God en riskeerde dagelijks haar leven, goed beseffende dat Al Shabab haar zou vermoorden indien zij niet meewerkte met hen.

De redenering en motivering van verwerende partij is dan ook bijzonder onredelijk en onzorgvuldig.

II.1.4 In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielaars van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

“Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielaars.”

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij op basis van dergelijke futuliteiten meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

II. 2. Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen⁴, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending artikel 3 EVRM

II.2.1. Verzoekende partij heeft verschillende medische documenten voorgelegd waaruit haar verwondingen blijken. Deze verwondingen liep zij door foltering door Al Shabab en werden in België geattesteerd door verschillende artsen. Verzoekende partij heeft trauma's opgelopen, lijdt aan slapeloosheid en andere fysieke en psychische problemen

Ten bewijze van deze verwondingen wenst verzoekende partij hangende deze procedure nog een doktersattest neer te leggen waaruit haar medische problemen blijken. (stuk 9)

II.2.2. Verwerende partij hecht geen geloof aan de afkomst van verzoekende partij, noch aan haar asielrelaas.

Verzoekende partij meent dat de medische stukken een begin van bewijs van haar vluchtrelaas inhoudt. Het is dan ook in dit opzicht dat verzoekende partij wenst te verwijzen naar twee recente arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin geoordeeld wordt inzake een medisch attest dat wordt neergelegd in een asielprocedure, met name het arrest I v. Sweden (arrest van 5 september 2013) en het arrest R.J. c. France (arrest van 19 september 2013).

Inzake het arrest I v. Sweden van 5 september 2013

Het betreft een arrest inzake een familie van Russische (Tsjetsjeense) asielzoekers die in Zweden asiel aanvroegen inzake hun uitzetting naar Rusland.

De eerste verzoeker werd vervolgd door de Russische autoriteiten in het kader van zijn journalistieke activiteiten inzake de verslaggeving van executies en vervolging door de Russische troepen. Hij werd tijdens zijn aanhouding gefolterd om hem te dwingen informatie door te geven aan de rebellen.

Bij het indienen van een asielaanvraag werd een medisch attest voorgelegd waarin recente littekens werden geattesteerd. Ook zijn echtgenote en kind verklaarden te zijn ontvoerd geweest door de Russische autoriteiten.

De Zweedse autoriteiten waren niet overtuigd van het profiel van journalist van de eerste verzoeker omwille van ongeloofwaardige verklaringen in dit opzicht. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd tegen deze familie. De familie was van mening dat artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden waren en vroegen de hulp van het EHRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde enkel inzake de schending van artikel 3 EVRM. Het Hof sprak zich ten eerste uit over de objectieve informatie inzake de algemene slechte veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en bevestigde deze informatie. Niettemin kan deze algemene situatie leiden tot een automatische schending van art. 3 EVRM bij elke uitwijzing van een Russisch onderdaan.

Daarna ging het Hof over tot het onderzoeken van de persoonlijke situatie van de verzoekers. Hier oordeelde het Hof dat de Zweedse autoriteiten het best geplaatst waren om de persoonlijke situatie van de verzoekers te onderzoeken tijdens de asielprocedure. Het Hof sloot zich aan bij de mening van deze autoriteiten dat de verklaringen van de eerste verzoeker inzake haar profiel als journalist (of toch het werk in de journalistiek) ongeloofwaardig waren.

Niettemin was het Hof van mening dat de Zweedse autoriteiten geen rekening hebben gehouden met het medisch attest dat eerste verzoeker had neergelegd waarin verschillende littekens werden geattesteerd die verband hielden met haar asielrelaas.

Ook al was het Hof evenmin overtuigd van het profiel dat verzoekende partij zich had aangemeten, toch is zij van mening dat er ten gronde moet onderzocht worden of verzoekende partij bij een terugkeer naar Rusland opnieuw het slachtoffer kan worden van foltering of vernederende behandelingen, zelfs al zijn de verklaringen inzake de omstandigheden van de eerder opgelopen foltering (die geattesteerd werden) ongeloofwaardig.

Het Hof meent dat het risico op foltering / vernederende behandelingen (schending art. 3 EVRM) in het geval van terugkeer moet geëvalueerd worden rekening houdende met alle factoren die het risico op een schending van art. 3 EVRM kunnen verhogen. Bepaalde risicofactoren kunnen op zich niet volstaan om een risico te vormen maar als ze samengenomen worden dan kunnen ze leiden tot een risico op schending art. 3 EVRM.

Een medisch attest dat wordt neergelegd kan dus niet als niet-bewijskrachtig bestempeld worden enkel en alleen omdat de verklaringen van de verzoekende partij ongeloofwaardig zijn, zelfs al zijn het de verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen / foltering.

Het medisch attest dat werd neergelegd door eerste verzoeker vermeldt dat de verwondingen van eerste verzoeker overeenstemmen met haar verklaringen omtrent het tijdstip waarop zij de verwondingen opliep en de aard van deze verwondingen.

Het Hof heeft dan een cumulatieve analyse gemaakt van alle objectieve gegevens waarover zij beschikte: de frequente arrestaties van Tsjetsjeense migranten die terugkeren naar Rusland, de algemene slechte veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en de achtervolgingen door rebellen, dit samen met de recente littekens die eerste verzoeker vertoonde op haar lichaam. Het Hof is van mening dat indien eerste verzoeker zou moeten terugkeren naar Rusland dat de Russische autoriteiten deze littekens zouden ontdekken en hieruit zouden afleiden dat eerste verzoeker heeft deelgenomen aan de tweede oorlog in Tsjetsjenië met alle gevolgen van dien.

De cumul van deze omstandigheden heeft ertoe geleid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit arrest heeft geoordeeld dat de uitwijzing van verzoekers door de Zweedse autoriteiten naar Rusland een schending inhoudt van art. 3 EVRM.

II.2.3. Inzake het arrest R.J. c. France van 19 september 2013

Het betreft een arrest inzake een Sri-Lankees, van Tamil origine die asiel aanvroeg in Frankrijk.

Deze verzoekende partij had uiteengezet dat hij vervolgd werd door de Sri-Lankese autoriteiten omwille van zijn engagement voor de LTTE (Tigres de Libération de l'Eelam Tamoul). Hij werd verklikt en werd opgepakt door de autoriteiten in januari 2011. Hij werd gearresteerd en gemarteld gedurende zeven dagen en werd daarna vrijgelaten op borg. Hij vluchtte en kwam via Syrië terecht op de Franse luchthaven waar hij asiel aanvroeg.

Op de luchthaven werd hij onderzocht door een dokter van de medische staf die verschillende recente brandwonden vaststelde die veel pijn veroorzaakten. De verzoeker werd telefonisch gehoord door de Franse asielinstanties. Er werd een negatieve beslissing genomen en verzoekende partij werd teruggestuurd naar Syrië of naar elk land waar hij binnen mocht komen. De verklaringen van verzoekende partij waren gebrekkig en hij werd als ongeloofwaardig bestempeld. Hij diende een beroep in tegen de negatieve asielbeslissing maar deze werd verworpen. De verzoekende partij weigerde een terugkeer naar Syrië en vroeg het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om voorlopige maatregelen. Het Hof bekwam dat de Franse autoriteiten de verzoekende partij niet terugstuurden naar Syrië noch naar Sri Lanka en hij kon de wachtzone op de luchthaven verlaten. De Franse asielinstanties verwierpen nog steeds de asielaanvraag van verzoekende partij.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderzocht of er een schending heeft plaatsgevonden van art. 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka.

Omtrent het medisch attest inzake de brandwonden was het Hof van mening dat het een zeer belangrijk stuk betrof. De aard, de ernst en het recent karakter van deze verwondingen vormden volgens het Hof namelijk een sterke inbreuk op artikel 3 EVRM. Het Hof verweet de Franse autoriteiten dat zij op geen enkel ogenblik rekening hebben gehouden met dit medisch attest, noch onderzocht hebben vanwaar de brandwonden kwamen, noch de eventuele nieuwe risico's hebben ingeschat.

Het lacunaire karakter van het asielrelaas van de verzoekende partij volstaat niet om zware twijfels te hebben over de oorzaak van de brandwonden van verzoekende partij.

Ook hier oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 wordt geschonden bij een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka.

II.2.4. Het Hof wil met dit kort arrest duidelijk maken dat het zeer belangrijk is dat er wel degelijk rekening moet gehouden worden met een medisch attest ingeroepen door een asielzoeker.

Deze Europese rechtspraak houdt dus in dat een medisch attest wel degelijk de bewijslast in asielzaken kan omkeren. Het komt aan een asielzoeker toe om het risico op vervolging te bewijzen en een waarachtig asielrelaas neer te zetten maar als deze asielzoeker een medisch attest neerlegt waaruit fysieke sporen of psychische problemen blijken van vroegere vervolgingen, dan komt het aan de asielinstanties toe om dit grondig te onderzoeken.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat haar uitwijzing naar Somalië een schending van art. 3 EVRM inhoudt en vraagt daarom huidige asielaanvraag grondig te onderzoeken in het licht van de geattesteerde medische aandoeningen en in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit opzicht.

Zij is van mening dat de cumul van de algemene slechte veiligheid in Somalië, hun specifieke toestand en het bewijs van de in het verleden opgelopen fysieke en psychische pijn moeten leiden tot een erkenning als vluchteling. Zo kan het lacunaire karakter van het asielrelaas van verzoekende partij – volgens verwerende partij- niet volstaan om zware twijfels te hebben over de oorzaak van de talrijke littekens van verzoekende partij.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

III.3 Derde middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen⁵, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het non refoulement beginsel

III.3.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28.

Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is:

“in een analyse van augustus 2015 stelt ACLED dat AMISOM er niet in is geslaagd om het geweld tegen burgers te doen verminderen. Sinds februari 2012 toen het mandaat van AMISOM uitdrukkelijk AL-SHABAAB als belangrijkste dreiging bestempelde en ondanks de uitbreiding van het mandaat naar de bescherming van burgers in mei 2013, is het aantal gewelddaden tegen burgers gestegen en blijft het niet langer beperkt tot Mogadishu maar verspreidde het zich over heel Zuid- en Centraal-Somalië. (...)

In een artikel van april 2015 berekende ACLED het relatieve risico in de periode van januari tot maart 2015 voor burgers van Afrikaanse landen om slachtoffer te worden van het gewapende politieke conflict. Na Libië, waar het risico eens zo hoog lag, bleek Somalië op dat moment het Afrikaanse land waar een doorsnee burger het hoogste risico loopt het slachtoffer te worden van het gewapend conflict. De analyse maakt geen onderscheid tussen Mogadishu en andere regio's.”

De COI-Focus stelt verder (p. 30):

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.3.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48):

II.3.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);

- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);

- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);

- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).

- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minsten 55 gewonden (stuk 7)

III.3.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook blijkt uit het nieuw COI rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

“3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.”

“Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with “increasing efficiency and lethality”,²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.”

“Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties.”

“Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS “has influence” over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²”⁹

“The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan.”¹⁰

“10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit.”

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refolement beginsel schendt:

“20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia.”

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

“If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them.”¹²

“Furthermore, due to a breakdown in Somalia’s traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders’ traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.”

“2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local

communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.”

“Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces.” Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

“Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷”¹⁴

III.3.5. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaarde te werken in een winkel die bananen leverde aan het presidentieel paleis en hotels in Mogadishu. Op 3 maart 2015 belden leden van Al-Shabaab en vroegen de verzoekende partij om explosieven, die zij haar zouden geven, het presidentieel paleis binnen te smokkelen. Al-Shabaab zou de verzoekende partij hiervoor betalen. De verzoekende partij weigerde dit echter te doen waarop leden van Al-Shabaab op 18 maart 2015 gewapend met pistolen het magazijn van de verzoekende partij aangevallen hebben en een collega doodde. De verzoekende partij had zich achterin het magazijn verstopt en kon ontkomen, waarop Al-Shabaab hem 's avonds opbelde en zeiden dat zij de verzoekende partij zouden doden omdat zij ongelovig is. Toen de verzoekende partij op 22 maart 2015 van haar magazijn op weg was naar huis, stopte een auto van Al-Shabaab en beval de verzoekende partij de auto in te stappen. De verzoekende partij werd geblinddoekt en naar een onbekende plaats gebracht waar de verzoekende partij gefolterd werd. Uiteindelijke besliste Al Shabaab de verzoekende partij niet te doden maar bevalen haar om naar het presidentieel paleis met explosieven te gaan. De verzoekende partij ging hiermee akkoord en werd vrijgelaten op de markt van Karaan. Daar belde de verzoekende partij haar familie op. Dezelfde dag ging de verzoekende partij met haar moeder naar de politie, maar de politie verklaarde dat ze de verzoekende partij niet kon helpen daar ze zelf niet veilig waren. De moeder van de verzoekende partij besliste dat de verzoekende partij moest vluchten en ze verkocht haar huis om de reis te betalen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar asielrelaas.

In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij dat ze erg duidelijk geweest is en dat de leden van Al-Shabaab op 18 maart 2015 haar magazijn binnenvielen en haar collega vermoordden. Zijzelf kon ontsnappen, maar werd op 22 maart 2015 zelf gefolterd door Al-Shabaab. In dit verband wijst de Raad erop dat uit een vergelijking van de twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij inderdaad tijdens het eerste gehoor verklaard heeft dat zij op 18 maart 2015 gefolterd werd door Al-Shabaab (gehoorverslag 1, blz. 25) en tijdens het tweede gehoor vond de aanval op het magazijn plaats op 18 maart 2015 en werd de verzoekende partij zelf gefolterd op 22 maart 2015 (gehoorverslag 2, blz. 14). Daarenboven gaat de verzoekende partij met haar betoog voorbij aan de andere tegenstrijdigheden die in het gehoorverslag weergegeven worden en hun grondslag vinden in een vergelijking tussen de twee gehoren: *“Ten tweede verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22) dat u moest tekenen [voor akkoord] om die dozen [met explosieven] naar het presidentieel paleis te brengen. Gevraagd tijdens het tweede gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 18) of u iets ondertekend heeft voor die opdracht, verklaarde u simpelweg dat een contract ondertekenen niet bestaat in Somalië en dat u alleen maar mondeling geaccepteerd heeft. U meermaals geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS wel degelijk verklaarde dat u diende te tekenen dat u akkoord was om de aan u opgelegde opdracht uit te voeren, bleef u deze verklaringen ontkennen. Ten derde verklaarde u tijdens het eerste gehoor (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22) dat de politie gebeld werd nadat u vrijgelaten was door leden van Al-Shabaab en dat de politie u daarna ondervroeg. Gevraagd tijdens het tweede gehoor op het CGVS of u gebeld heeft naar de politie [na uw vrijlating], verklaarde u dat u niet gebeld heeft naar de politie maar dat jullie alleen naar de politie gegaan zijn (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 16). Ten vierde verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ dat leden van Al-Shabaab u opdroegen twee van hun strijders te verbergen in de vrachtwagen, en hen het presidentiële paleis binnen te loodsen, wanneer u er zou leveren (zie: ‘Vragenlijst CGVS’, punt 3.5 in administratief dossier). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat Al-Shabaab u dozen wou geven, die u naar het presidentiële paleis moest brengen (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22). U gevraagd of Al-Shabaab dan van u wou dat u dozen met explosieven binnensmokkelde in het presidentiële paleis, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 23). U verklaarde voorts dat de leden van Al-Shabaab u zeiden dat ze u dozen met explosieven zouden brengen, die u op uw beurt diende binnen te smokkelen in het presidentiële paleis. Wanneer er tijdens het tweede gehoor op het CGVS echter dieper ingegaan wordt op uw werkzaamheden als handelaar in bananen, en de manier waarop het presidentiële paleis een klant werd, verklaarde u dat uw collega S. contacten had bij het parlement en de regering, en jullie op die manier het contract kregen, waarbij het presidentieel paleis bananen en watermeloenen afneemt (gehoorverslag CGVS 17-05, p. 5). U legde voorts uit dat een zekere A. het contract van het parlamentshuis had, en jullie eigenlijk een onderaannemer waren van deze (gehoorverslag CGVS 17-*

05, p. 6). Verder gevraagd naar de concrete manier waarop de overheid bestellingen plaatste bij u, legde u uit dat ambtenaren tweemaal per week bananen kwamen ophalen aan jullie magazijn, en ze de bananendozen inlaadden in hun voertuigen. U gaf voorts aan niet te weten of de dozen die bij u werden opgehaald, nog onderzocht worden wanneer deze aan het presidentieel paleis geleverd worden. Bovenstaande verklaringen – waaruit blijkt dat tussenpersonen die voor de overheid werkten, per wagen bananen kwamen ophalen in uw magazijn, stroken geenszins met uw eerdere – hierboven reeds vermelde – verklaringen dat Al-Shabaab van u eiste dat u dozen met explosieven erin, diende binnen te loodsen in het presidentieel paleis. Immers, u leverde klaarblijkelijk helemaal niet zelf aan het presidentieel paleis – er kan dan ook niet ingezien worden waarom leden van Al-Shabaab u dozen met explosieven zou willen geven, opdat u ze zou binnensmokkelen in het presidentieel paleis. De meerdere, hierboven vastgestelde, tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd tijdens het eerste en deze afgelegd tijdens het tweede gehoor op het CGVS, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.” Deze tegenstrijdigheden laten de verzoekende partij ongemoeid.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), stelt de verzoekende partij dat haar niet veel tijd werd gegeven bij de DVZ. Ook stelt de verzoekende partij dat de DVZ enkel de asielaanvraag dient te registeren en dat ze niet uitgebreid mocht vertellen. In dit verband wijst de Raad erop dat de tegenstrijdigheid de kern van haar asielrelaas betreffen, met name wat heeft Al-Shabaab precies aan de verzoekende partij gevraagd. Op de DVZ verklaarde de verzoekende partij dat “twee Al-Shabaabstrijders zich in uw vrachtwagen wilden verbergen en dat u hen moest binnenloodsen in het presidentiële paleis (zie: ‘Vragenlijst CGVS’, punt 3.5, in administratief dossier).”, terwijl tijdens het gehoor op het CGVS heeft de verzoekende partij verklaard dat ze “dozen met explosieven – van Al-Shabaab - moest binnensmokkelen in het presidentiële paleis (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22 en 23).” Voorts heeft de verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS verklaard dat ze “ontvoerd en gefolterd werd door leden van Al-Shabaab nadat ze u telefonisch bedreigd hadden (gehoorverslag CGVS 08-04, p. 22).” Van deze feiten heeft ze helemaal geen melding gemaakt op de DVZ: “U heeft helemaal niets gezegd over deze ontvoering en foltering tijdens het interview op de DVZ. U verklaarde op de DVZ dat leden van Al-Shabaab naar uw gsm belden en u zeiden dat ze u wel nog te pakken gingen krijgen, waarop u dan besloten heeft het land te verlaten (zie: ‘Vragenlijst CGVS’, punt 3.5, in administratief dossier).” Voorts heeft de verzoekende partij op de DVZ helemaal niet meegedeeld dat ze beroep gedaan heeft op de politie, maar dat de politie haar niet kon helpen (zie: ‘Vragenlijst CGVS’, punt 3.5, in administratief dossier). In dit verband wordt erop gewezen dat redelijkerwijze van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij alle kernelementen van haar asielrelaas, zoals *in casu* haar opdracht dat ze van Al-Shabaab gekregen heeft, haar ontvoering en de foltering die ze ondergaan zou hebben en haar beroep op de politiediensten, correct kan situeren, ook bij het eerste interview. Ook is het merkwaardig dat de verzoekende partij haar beroep op de politiediensten, de ontvoering en de folteringen niet vermeldt en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de precieze opdracht die voor Al-Shabaab dient uit te voeren. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas, *in casu* haar opdracht dat ze van Al-Shabaab gekregen heeft, haar ontvoering en de foltering die ze ondergaan zou hebben en haar beroep op de politiediensten. Voorts wordt in de bestreden beslissing correct gesteld dat “Geconfronteerd met het feit dat u niets had gezegd over de politie en de foltering op de DVZ (zie gehoorverslag CGVS, p. 25), zei u dat het heeft samengevat op de DVZ. Een samenvatting van feiten is echter een verkorte weergave van de feiten en impliceert geen verzwijgingen van [essentiële] feiten. Het feit dat u een samenvatting heeft gegeven op de DVZ is geen aannemelijke uitleg voor het feit dat u bepaalde kernelementen van het relaas op het CGVS onvermeld liet op de DVZ. Deze feiten doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde verhaal.” Bovendien werden haar verklaringen op de DVZ aan haar voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend waardoor zij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en

geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de arresten 'R.J. t. Frankrijk' en 'I. t. Zweden' van het EHRM, dient te worden opgemerkt dat deze rechtspraak bezwaarlijk van toepassing kan worden geacht op verzoeker op de twee bijgebrachte medische attesten. Het EHRM wees op de inhoud van de vermelde medische attesten en meer bepaald op de aard, de ernst en het zeer recente karakter van de hierin vermelde verwondingen en het daardoor gerezen, sterke vermoeden over de oorsprong van deze verwondingen. Wat het arrest 'I. t. Zweden' van het EHRM betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat het Hof zelf heeft aangegeven dat het toen om bijzondere omstandigheden eigen aan de zaak ging waarbij de verschillende factoren cumulatief in rekening werden genomen. Ook in deze rechtspraak van het Hof was sprake van medische attesten die vermeldden dat de verwondingen kunnen overeenkomen met de uitgewezen asielzoeker zijn verklaring, zowel wat de tijdsaanduiding (oktober 2007) recent voorafgaand aan de asielaanvraag (december 2007) betreft als de mate van de foltering, die wordt afgeleid uit de significante en zichtbare littekens op zijn lichaam, waaronder een kruis dat op zijn borst werd gebrand. Ten overvloede merkt de Raad op dat in deze aangevoerde rechtspraak ook sprake was van een gedwongen verwijdering van de uitgewezen asielzoeker. *In casu* brengt de verzoekende partij evenmin concrete elementen naar voor die in het geval van een gedwongen terugkeer aanleiding kunnen geven voor een andere beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging.

De bij het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attesten doen geen objectieve uitspraak over hoe de vastgestelde letsels, die volgens de verzoekende partij dateren van haar foltering op 22 maart 2015, tot op vandaag in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van het asielrelaas, aangezien de omstandigheden waarin deze werden opgelopen volstrekt onduidelijk zijn (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 17, nr. 1 en 2). Het medische attest bevat geenszins een vermelding dat het om verwondingen gaat ten gevolge van foltering zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden. Daarenboven stelt het eerste medische attest opgesteld door dokter M.C. dat: "*Gonalgie chronique avec trouble d'extension du genou G (depuis 4 ans)*", terwijl de verzoekende partij volgens haar verklaringen op 22 maart 2015 gefolterd werd. Het tweede medische attest van 19 augustus 2015 maakt geen melding van enige tijdsaanduiding, zodat de geattesteerde hoofdpijn op zich onvoldoende bewijskrachtig is om te kunnen besluiten dat deze het gevolg is van de foltering, uitgevoerd door Al-Shabaab op 22 maart 2015. Bovendien vormen de twee medische attesten *in casu* geen begin van bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen, aangezien de medische attesten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Somalië, waardoor zij evenmin aantoonbaar dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

Op basis van "*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van januari 2014, "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*" van juni 2014 en "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten

duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van het UNHCR en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch er wordt benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico, voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvoien. Het persartikel uit “the Muslim News” van 2 mei 2016 dat de verzoekende partij aanbrengt aan haar verzoekschrift geeft ook aan dat de regeringsgebouwen het doelwit waren. Ook in het artikel 19 april 2016 dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt geeft aan dat het doelwit van de aanslag een auto van de overheid was. Het persartikel van 24 februari 2016 dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt geeft ook dat het doelwit een hotel was dat hoofdzakelijk bezocht werd door regeringsleden. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten. Ook dit wordt bevestigd door de persartikels die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, *K.A.B. v. Sweden*, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, *R.H. v. Sweden*, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de *Immigration and Asylum Chamber* van het *Upper Tribunal* van

het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), *United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)* van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, loopt. Het *Upper Tribunal* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, van restaurants en internetcafés en van jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoeker. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.4. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare

substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS